

Menkıbe: Allah'ın Sevdiği

Gece gündüz ibâdet yapan çok mübârek bir zatın birgün dişi ağrır. İzdıraptan ibâdet yapamaz hâle gelince, doktora gidip der ki:

- Doktor bey! Ne olur, şu ağrımı dindir!
- Diş ağrını gideririm, ancak sen bana ne vereceksin?
- Kaç para istersen veririm.
- Senden para istemiyorum, sen salih bir zatsın. Yaptığın bütün ibâdetlerin sevabını olduğu gibi bana ver, ben de senin ağrını dindireyim.

Mübârek zat, gece gündüz namaz kılmış, ibâdet yapmış, bir diş ağrısına hepsini feda edecek. Verse bir türlü, vermese bir türlü... Vermese, ibâdet yapacak hâli yok. Kendi kendine; “Ya Rabbi, ben bu sevapları vereyim, sana tekrar ibâdet yapmaya başlarım. Sen çok merhametli ve çok cömertsin. Ben verdim desem de sen zaten benden almazsın, ona da verirsin.” diye düşünür. Sonra; “Tamam, verdim.” der. Doktor da ağrısını giderir. Tam giderken, doktor der ki:

- Dur bakalım nereye? Sen bir diş ağrısına bütün ömrünün ibâdetlerini verdin, daha otuz bir dişin var, gözlerin, kulakların var. Her zerren için, daha vereceksin. İbâdetin yeter mi? İnsan âcizdir, bir diş ağrısına bile bütün ibâdetlerini verir. O hâlde bizim Allahü teâlâyâ arz edeceğimiz ne ibâdetimiz olabilir ki?

O zat doktora dönerek der ki:

- Sen daha mübârekmişsin.

Bunun üzerine doktor der ki:

- Kimin mübârek olduğu belli olmaz, dış görünüşe göre karar verilmez. Mübârek olan, doktor da olabilir, tüccar da olabilir, kimyager de olabilir. Bu doktordur, tüccardır, kimyagerdir, dinden ne anlar diyen, öyle aldanır ki, bu aldanması dünyasını da, ahiretini de harap eder.

Allahü teâlânın en büyük nimeti, ihsanı, ikramı, İmam-ı Rabbânî hazretleri gibi sevdiği bir kulunu tanıttmasıdır. Allahü teâlânın bir kulunu sevdiğinin alâmeti, o kulun böyle mübârek bir zatı sevmesidir. Allahü teâlâdan yalvararak bu nimeti istemek gerekir.

Kaynak: Türkiye Takvimi 3 Ocak 2013